

alle Sider, ikke alene af Borgmesteren selv, men ogsaa af de paagjaldbende Politibetjente, og det træffer sig saa uheldigt, at Glarimester Bøerengen, som er den Mand, der vidste Bested, efter som Politibetjentene ogsaa skulle have været hos ham med Valglister, er afaaet ved Døden. Jeg skulde derfor ikke være kommen ind paa Taubers Klage i denne Henseende, dersom ikke det ærede Medlem for Sorø (Alberti), som gaar meget dybt i sin Undersøgelse, var fremkommen med Oplysninger, som ganske vist have en historisk Interesse. De hidrøre fra 1873. Den 1ste December 1873 stod der nemlig at læse i „Slagelseposten“, saa vidt jeg husker under Borgmester Rump's Navn, at det er Sædvane i Korsør, at Politibetjente bruges til at ombere Valglister, Indbydelsler til Møder, haade offentlige og private og Signende. Har det saaledes været Sædvane dengang, og det maa man jo antage, saa kunde maaske Tauber have nogen Anledning til at slutte, at det ogsaa er saaledes nu, og er det ikke saaledes nu, hvad man maa antage, efter hvad der er oplyst, saa er det unegtelig et Fremstridt, thi det maa vistnok siges at være en Ufrit, saaledes at bruge Rettens Gaandhavere til at gaa omkring og agitere for Valg. Altsaa, hvad vi skulle sige om dette Klagepunkt, veed jeg ikke ret. Jeg er nærmest tilbøjelig til at tro, at det maa siges ikke at være tilstrækkelig oplyst, om der end er nogen Grund til at antage, at noget Sligt har foreligget, som paastaet. Borgmester Rump har to Politibetjente, hvoraf den ene gaar paa Landet, — hans Navn er Lønsberg og den anden gaar i Byen, han hedder Bind —. Lønsberg var paa sin Vandring ude i Landet traadt ind hos en Sognefoged Peter Marcusen, og Marcusen havde været Sognefoged saa længe, at han skulde gaa af den 1ste Januar, og man kan se af Alterne, at det ikke alene er blandt sine Folk, at der findes honnet Ambition, thi denne Peter Marcusen havde nok Lyst til at være Dannebrogsmænd; det synes, at Lønsberg har vidst dette, eller maaske har han selv indgivet ham Lyften til at blive det, thi der er blevet maasnakket mellem Sognefogden og Lønsberg om, at det kunde være heldigt, om Marcusen kunne blive indstillet til Dannebrogsmænd i Anledning af sin Afgang. Sognefogden tvivlede egentlig nok, om det vilde kunne lykkes, thi han pleiede at stemme til Venstre og vilde vedblive dermed og ikke lade sig rokke af Dannebrogskorset til at forlade sin Afstemning. Imidlertid gif Lønsberg til sin Foresatte Borgmesteren og foreslog ham at indstille Sognefogden. Borgmesteren svarede hverken Ja eller Nei, men sagde blot, at det maatte i alt Fald vente til efter Nystaar. Dette opfattedes nu vistnok saaledes af Sognefogden, som om Borgmesteren først vilde se, hvorledes han stemte paa Valgdagen den 3die Januar, og

det sagde han lige ud til Lønsberg, men tilføiede: Jeg stemmer alligevel, som jeg vil, saa der bliver vist Intet af den Sag. Hvad der er blevet af Dannebrogskorset, veed jeg ikke, der er ikke mere oplyst i Alterne om den Sag, end hvad jeg her har berettet. — Der var en anden Mand blandt Landvalgerne — Borgmesteren har ogsaa en Landjurisdiktion —, med hvem Borgmesteren var kommen i en vis Berøring med Hensyn til en Prioritet. Denne Mand fra Landet, Gaardmand Hans Sørensen af Stude, havde i sin Eiendom en Prioritet af det Kruseske Legat, som Borgmesteren bestyrer. Han kom en Dag ind paa Borgmesterens Kontor for at betale Renter og betalte dem nok ude paa Kontoret, men blev saa kaldt ind til Borgmesteren, som spurgte ham, om han vilde betale Renter. Dertil svarede Manden, at det havde han netop i dette Dieblik gjort, hvortil Borgmesteren bemærkede: Ja, det er ogsaa nødvendigt, at De betaler inden Forsaldsdaag, thi De kan ikke vente nogen særlig Begunstigelse af mig; jeg veed jo godt, at de ere mig fjendtlighedsindede i den Egn, hvor De boer, nemlig omkring Veimelø. Grunden til dette gjensidige Misforhold mellem Borgmesteren og Bønderne derude oplyses at være den, at i 1877 afholdtes der et Valgmøde i Veimelø, hvor Borgmesteren optraadte og holdt en politisk Tale, og da den var færdig, blev den mødt med det Udtryk: „Det er Løgn“, og det kunde Borgmesteren ikke glemme. Borgmesteren vilde imidlertid ikke gjøre Manden særlig Fortræd; naar han blot opfyldte sine Forpligtelser, kunde Pengene godt blive staaende. Borgmesteren har nemlig ved samme Leilighed under Forhøret ansøgt, at det ikke er den eneeste Venstremænd ude i den Egn, til hvem han har laant Penge af det Kruseske Legat. Altsaa heller ikke dette Punkt frembyder synderlig Interesse og kan ikke siges at være nogen særlig graverende Omstændighed med Hensyn til Valget. Den anden Politibetjent, som Borgmesteren altsaa benytter inde i Byen, hedder Bind. Smellem ham og Garver Petersen foresaldt der, jeg tror Nystaarsaften, paa Banegaarden i Korsør en Episøde, som i Begyndelsen truede med at antage temmelig store Dimensioner. Garver Petersen antog, at Politibetjenten havde truet ham med, at han skulde blive sat under Politiets Opsyn, hvis han begav sig til Slagelse, paa Valgdagen. Der er afhørt Vidner derom; men dette Punkt er ikke fuldstændig oplyst. Nogle have vel hørt, at Bind har sagt: „So, det kommer Du“, og dermed tro de, at han har ment, at Garver Petersen skulde komme under Politiets Opsyn; men egentlig fyldige Oplysninger om denne Episøde med den polske Løbe og Gadedrængene o. s. v. ere ikke komne tilstede. Sagen endte paa en ret komisk Maade, idet nemlig Gaade Bind og Garver Petersen kom ind paa et Bærtshus, hvor de drak sammen. Det har nu være